

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.332/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Bacsa Judit Ügyvédi Iroda (Cím5, ügyintéző: dr. Bacsa Judit ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek a név1 kamarai jogtanácsos által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen felelősségbiztosítási fedezet fennállásának megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. március 24. napján meghozott 2.G.40.450/2021/23-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy a felperes és az alperes között létrejött, számla kötvényszámú munkáltatói felelősségbiztosítási szerződés alapján a károkozás időpontjában fennállt a felperes felelősségbiztosítási fedezete tanúl-nek, a felperes munkavállalójának a 2017. január 29-én elszenvedett üzemi balesete miatt bekövetkezett kár tekintetében.

A felperest mentesíti az alperes javára az elsőfokú perköltség megfizetésének kötelezettsége alól, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 585.650 (ötszáznyolcvanötezer-hatszázötven) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes 2019. július 3-án indított pert az alperessel szemben. A 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdése, 167. § (1) bekezdése, az 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:470. § (1) bekezdése, 6:472. § (1) bekezdése, 6:473. § (1)-(2) bekezdése, illetve a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. § (3) bekezdése alapján keresete szerint annak megállapítását kérte, hogy az alperessel kötött számla kötvényszámú munkáltatói felelősségbiztosítási szerződés alapján a felelősségbiztosítási fedezete tanúl munkavállalójának a 2017. január 29-én elszenvedett üzemi balesete miatt bekövetkezett kár tekintetében a károkozás időpontjában fennállt.

[2] Keresetének ténybeli alapjaként előadta, hogy a 2012. augusztus 10-én megkötött, és 2016. június 18-án módosított felelősségbiztosítási szerződésben az alperes vállalta, hogy mentesíti a munkavállalói munkabalesete miatt vele szemben támasztott olyan kártérítés és sérelemdíj iránti követelések megfizetése alól, amelyekért a felperes a magyar jog szerint felelősséggel tartozik. Munkavállalója, tanúl 2017. január 29-én üzemi balesetet szenvedett, és 2019. április 5-én kérte ebből eredő kárának és sérelemdíjának a megtérítését. A 2019. április 16-án továbbított kárbejelentést az alperes 2019. április 18-án azzal az indokkal utasította el, hogy az Általános Felelősségbiztosítási Feltételgyűjtemény (ÁFF) VIII.1.1. és XII.1-2. pontjai szerint a felperes biztosítási szolgáltatás iránti követelése elévült.

[3] A felperes állította, hogy a szerződés nem a biztosítóval szembeni követelése esedékességéhez (a munkabalesetből eredő kárigény munkáltatónak való bejelentése), hanem az esedékességet megelőző időponthoz (a munkabaleset bekövetkezése) köti az elévülés kezdetét. Ennek következtében az ÁFF XII.1.2. pontjának első francia bekezdésébe foglalt szerződési feltétel a Ptk. 6:22. § (2) bekezdésének kógens szabályába ütközik, és a Ptk. 6:95. §-a alapján semmis. A törvénytől való eltérés miatt, valamint azért is, mert a felek között 2012-ben megkötött szerződés nem tartalmazott az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó, a jogszabálytól eltérő feltételt, az ÁFF-nek ez a rendelkezése a biztosító külön figyelemfelhívó tájékoztatása és a feltétel figyelemfelhívó tájékoztatást követő kifejezett elfogadása hiányában a Ptk. 6:78. §-a értelmében nem vált a szerződés részévé. E feltétel hiányában a biztosítási szolgáltatás elévülése a Ptk. 6:22. § (2) bekezdése alapján nem a káresemény időpontjában kezdődött, hanem akkor, amikor a munkavállaló bejelentette a kártérítés iránti követelését a felperesnek. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a munkavállaló kárigényének bejelentéséig az elévülés nyugodott, és a Ptk. 6:24. § (2) bekezdésének megfelelően a nyugalom megszűnésétől számított 3 hónapon belül pert indított az alperessel szemben.

[4] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes biztosítási szolgáltatás teljesítése iránti igénye a Ptk. 6:22. § (3)-(4) bekezdése, 6:23. §-a, 6:24. § (1) bekezdése alapján elévült. A biztosítási szerződés feltételei a bejelentésre nyitva álló határidő elmulasztása esetén kizárják a helytállási kötelezettségét. Az alperes állította, hogy biztosítási szolgáltatása a biztosítási esemény – munkahelyi baleset – bekövetkezésekor esedékessé vált. A felperes a vele szembeni kárigényre okot adó balesetről legkésőbb a munkabaleseti jegyzőkönyv 2017. február 7-én történt kiállítása idején, a munkavállaló kárigényéről pedig a balesettől számított pár héten belül értesült, ehhez képest igényének bejelentéséig eltelt az ÁFF-ben meghatározott 1 éves elévülési idő. Állította, hogy a Ptk. 6:439. § (1) bekezdése és 462. §-a alapján a felperesnek mindenképpen az elévülési időn belül kellett volna bejelentenie az igényét. Helytállási kötelezettsége a biztosított által okozott kárra vonatkozik, ennél fogva az esedékesség a biztosított és a biztosító vonatkozásában nem következhet be különböző időpontokban.

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest az alperes javára 111.700 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[6] Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a megállapítási kereset előfeltétele – az alperes által sem vitatottan – a Ptk. 6:473. § (2) bekezdése alapján fennáll. Megállapította, hogy a Ptk. a biztosítási esemény meghatározását a felekre bízta. A 2003. évi LX. törvény (Bit.) 96. § (8) bekezdése a biztosító kötelezettségévé teszi, hogy a biztosítási feltételekben meghatározza a biztosítási szolgáltatása teljesítésének feltételeit. Utalt arra, hogy a felelősségbiztosítási szerződés egy biztosítási és egy kártérítési jogviszonyt kapcsol össze, úgy, hogy a biztosító teljesítése szerződéses kötelmen alapul. A Ptk. 6:471. §-a nem a károkozáshoz, hanem a kárigény jelentkezéséhez köti a biztosítási eseményt. Megállapította, hogy az ÁFF XII.2.10. pontjának az elévülési időszak időtartama feltétel elévülésre vonatkozó előírása a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében meghatározott általános 5 éves elévülési időtől eltér, azzal, hogy rögzíti, hogy a szerződésből eredő igények – a XII.1.1. pont szerint – 1 év elteltével elévülnek.

[7] Kifejtette: az elévülés megkezdése a teljesítési határidő leteltéhez igazodik. Ebből következően a biztosítási szerződés és az ÁFF vonatkozó szabályai a Ptk. 6:472. §-ának, 6:532. §-ának, 6:439. § (1) bekezdésének, 6:462. § (2) bekezdésének és a Bit. 96. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelnek, és a Ptk. 6:102. § (4) bekezdése szerint tisztességesek. A biztosító részére nem teremtenek lehetőséget a teljesítés határidejének indokolatlan meghosszabbítására, ezért a bíróság alaptalannak találta a felperesnek azt az állítását, hogy a kártérítés bíróság általi megállapításáig nincs az igényérvényesítés állapotában. Álláspontja szerint nem foghatott helyt a felperesnek az Mt. 166. § (1) bekezdése és 167. § (1) bekezdése alapján fennálló munkáltatói kötelezettség teljesítésével kapcsolatos előadása sem, az ugyanis ellentmondásban állna a biztosító Ptk. 6:470. §-ában foglalt kötelezettségvállalásának tartalmával. A bíróság kifejtette: a biztosítási esemény bejelentése elmulasztásának speciális következménye, hogy lehetetlenné válik a baleset tényének megállapítása, a körülmények felderítése, és ezért a biztosító kötelezettsége nem áll be. A Ptk. 6:472. § (1) bekezdésének azon szabálya, hogy a biztosító szolgáltatását közvetlenül a károsult részére teljesíti, az elévülés szabályait nem módosítja. A szerződésnek a kárigényre okot adó körülmény bejelentésére vonatkozó kitételének a Ptk. 6:86. §-ának megfelelő értelmezése alapján a bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy az esedékessé válás időpontja a biztosító és a biztosított vonatkozásában nem lehet eltérő.

[8] Álláspontja szerint ÁFF II.1. pontjának definíciója alapján a biztosítási esemény azonos volt a káreseménnyel. A szerződés szerint a felperest be nem jelentett kárigény esetén is a bejelentési kötelezettség terhelte a Ptk. 6:471. §-a alapján a tudomására jutott olyan körülményekről, melyek kárigényre adhatnak alapot. Az elsőfokú bíróság a munkabaleseti és meghallgatási jegyzőkönyvek tartalma és törvényes képviselői ügyvezető előadása alapján megállapította, hogy a felperes a munkabalesetről 2017. február 7-én tudomást szerzett. Ehhez képest a 2019. április 5-én történt kárbejelentés nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, figyelemmel arra, hogy a követelése akkora elévült. A felperesnek az elévülés nyugvására való, másodlagos hivatkozását a bíróság azért nem találta megalapozottnak, mert a hivatkozott eseti döntésekkel ellentétben a felperes legkésőbb a munkabaleseti jegyzőkönyv kiállításakor, és nem az orvosi kivizsgálásokat követően szerzett tudomást a munkavállalója balesetéről.

[9] Az elsőfokú bíróság szerint az ÁFF XII.1.2. pontja nem tartalmazott a 2012. évi szerződéskötéskor hatályos ÁFF-től eltérő szabályokat. A biztosítási esemény fogalma mindkét ÁFF-ben ugyanaz, és a két KFF B) rész I.1. pontja a kockázatviselés tárgyról is azonosan rendelkezett. A 2012. június 29-től hatályos ÁFF II.1. pontja, a VIII.1.1. pontja, a KFF B) rész I.1. pontja és az ÁFF XI.1. pontja – együttes értelmezésük szerint – tartalmilag a hatályos ÁFF XII.1.2. pontjában foglaltaknak felelt meg. A 2012-ben hatályos ÁFF több helyen utalt az általánostól eltérő elévülési szabályokra, ezért nem minősült különös szerződési feltételnek sem. A bíróság mindebből arra következtetett, hogy az alperest a Ptk. 6:78. § (2) bekezdése alapján nem terhelte külön figyelemfelhívó tájékoztatás kötelezettsége.

[10] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte.

[11] A felperes fellebbezése szerint az elsőfokú ítélet ellentmondásos megállapításokat tartalmaz, és téves jogi következtetései a Ptk. 6:439. § (1) bekezdését, 6:462. §-át, 6:22. § (2) bekezdését, 6:24. § (1)-(2) bekezdését, 6:78. § (2) bekezdését és 6:453. §-át sértik. Rámutatott arra, hogy a biztosító nem kártérítés fizetésére, hanem a biztosított mentesítésére irányuló szerződéses kötelezettségének teljesítésére köteles. E két jogviszonyból eredő szolgáltatások esedékessége pedig nem feltétlenül esik egybe. A KFF B) rész I.1. pontjának, illetve az ÁFF VIII.1.1. pontjának értelmezése alapján, és a Ptk. 6:471. §-ából is az következik, hogy a biztosító szolgáltatása nem a káreseményhez, hanem a kárigényhez kapcsolódik. A bejelentési kötelezettség elmulasztása a biztosítói szolgáltatás esedékessé válását, ezáltal az elévülési idő kezdő időpontját nem befolyásolja.

[12] A felperes fenntartotta, hogy az ÁFF XII.2. pontjának első francia bekezdésébe foglalt rendelkezése az elévülési időt már az esedékessé válást megelőző időpontban elindítja, ezáltal a Ptk. 6:22. § (2) bekezdésének kógens szabályába ütközik, és a Ptk. 6:95. §-a értelmében semmis. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a korábbi szerződési feltételekre, valamint az eltérés jelzésére vonatkozó megállapításai iratellenesek. A szerződéskötéskor hatályos biztosítási feltételek ugyanis az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó szabályt nem tartalmaztak. A káresemény idején hatályos ÁFF XII.1.2. pontja a korábbiakhoz képest újonnan beépített rendelkezés, aminek a szerződéses tartalommal való válásához külön figyelemfelhívó tájékoztatásra lett volna szükség. Az ÁFF XII.2. pontja a Ptk.-tól eltérő rendelkezések között a XII.1.2. pontot nem tünteti fel, a XII.2.10. pont pedig „Az elévülési időszak tartama” címszó alatt kizárólag az 1 éves elévülési időre hívja fel a figyelmet. Arra viszont nem, hogy az ÁFF az elévülés kezdő időpontja tekintetében a korábban hatályban volt feltételhez képest új rendelkezést tartalmaz.

[13] A felperes fenntartotta az elévülés nyugvása kérdésében elfoglalt álláspontját is. Abból a fellebbezésében azt emelte ki, hogy az elévülés nyugvását eredményező menthető oknak nem a bejelentési kötelezettség, hanem a bíróság előtti igényérvényesítés tekintetében kell fennállnia. A károsult az elévülési idő alatt kártérítési igénnyel nem lépett fel, ennek hiányában pedig nem volt abban a helyzetben, hogy a biztosítóval szemben igényét a bíróság előtt érvényesítse.

[14] Az alperes a Pp. 372. § (2) bekezdése szerinti határidőben nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

[15] A fellebbezés megalapozott.

[16] A perben nem volt vitás, hogy a közöttük létrejött felelősségbiztosítási szerződést a felek a megállapodásukkal a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 50. § (2) bekezdésének megfelelően a Ptk. hatálya alá helyezték. Az alperes az ellenkérelmében nem tette vitássá a megállapítási kereset Pp. 172. § (3) bekezdésében meghatározott előfeltételeinek a fennállását, és az elsőfokú ítélet megállapítási kereset megengedettségre vonatkozó megállapítását pedig egyik fél sem támadta. A felülbírálat korlátai között a Fővárosi Ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a szerződés helyes értelmezése alapján állapította-e meg, hogy az elévülés kizárja a felperes által kért megállapítás teljesítését.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével az alábbiak miatt nem értett egyet:

[18] A fellebbezés elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a felek között a Ptk. 6:470. §-ában meghatározott felelősségbiztosítási szerződés állt fenn, amely alapján a felperes azt követelhette, hogy az alperes a szerződésben megállapított módon és mértékben mentesítse őt olyan – munkabalesetből eredő – kár megtérítése, illetve sérelemdíj megfizetése alól, amelyre jogszabály értelmében köteles. A felek a biztosítási eseményt olyan kártérítés vagy sérelemdíj fizetési kötelezettség keletkezésében határozták meg, amely a magyar jog szerint a másnak okozott kár miatt fennálló kártérítési, illetve a más személy személyiségi jogát sértő magatartás miatt fennálló sérelemdíj fizetési kötelezettség alapján terheli a felperest (ÁFF II.1-2., KFF B) I.1.).

[19] A szerződésükben a felek úgy rendelkeztek, hogy a biztosított köteles a biztosítónak – haladéktalanul, de legkésőbb 30 napon belül – bejelenteni, ha vele szemben kárigényt közölnek, vagy ha olyan körülményről szerez tudomást, amely ilyen kárigényre adhat alapot (ÁFF VIII.I. 1.), a biztosító pedig – a Ptk. 6:462. §-ának megfelelően – a biztosítási szolgáltatást attól az időponttól számított 30 napon belül vállalta teljesíteni, amikor a kártérítési igény elbírálásához szükséges valamennyi irat a rendelkezésére áll (VIII.3.2.).

[20] Az ÁFF XII.1.1. pontja úgy rendelkezik, hogy a szerződésből eredő igények 1 év elteltével évülnek el. Az ÁFF XII.1.2. pontja szerint az elévülési idő a biztosítási esemény bejelentésének elmaradása esetén a biztosítási esemény bekövetkezésekor kezdődik.

[21] A Ptk. elévülésre vonatkozó szabályai – köztük az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó szabály – nem kógens (eltérést meg nem engedő) jellegűek, mert a Ptk. nem tiltja kifejezetten az elévülésre vonatkozó törvényi rendelkezésektől való eltérést. Emiatt a Ptk. elévülésre vonatkozó szabályai – nemcsak az elévülési idő tekintetében – diszpozitívek, azoktól a felek megállapodásuk alapján egyező akarattal eltérhettek. A felperes ezért alaptalanul hivatkozott mindarra, hogy az ÁFF VIII.3.2. pontjába foglalt, az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó szabálya a Ptk. kógens rendelkezésébe ütközik, mind pedig arra, hogy ez a rendelkezés a Ptk. 6:95. §-a alapján semmis.

[22] Arra ugyanakkor a felperes helytállóan hivatkozott, hogy az ÁFF XII.1.2. pontjába foglalt annak a feltételnek a szerződéses tartalomává válásához, amely szerint a biztosítási esemény bejelentésének elmaradása esetén a biztosítási szolgáltatás elévülése a biztosítási esemény bekövetkezésekor kezdődik meg, a Ptk. 6:78. § (2)-(3) bekezdése alapján az alperes külön figyelemfelhívó tájékoztatására, majd a tájékoztatást követően e feltétel felperes által történő kifejezett elfogadására lett volna szükség. Felelősségbiztosítás esetén ugyanis elválnak egymástól a károsult kártérítés iránti követelésének az esedékessége a biztosított biztosítási szolgáltatás teljesítése iránti követelésének az esedékességétől. A károsult kártérítés iránti követelése a Ptk. 6:532. §-a alapján a kár bekövetkezésekor nyomban esedékessé válik, a biztosított biztosítási szolgáltatás iránti követelése viszont ettől eltérő időpontban, a Ptk. 6:462. §-a értelmében a biztosítási szerződésben meghatározott teljesítési határidő utolsó napját követő napon válik esedékessé. A peres felek az ÁFF VIII.3.2. pontjában határozták meg a biztosítási szolgáltatás teljesítésének határidejét, és ezzel meghatározták a biztosítási szolgáltatás esedékessé válásának időpontját is.

[23] A Ptk. 6:22. § (2) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. Ettől a törvényi rendelkezéstől lényegesen eltér az ÁFF XII.1.2. pontjának az a rendelkezése, hogy a biztosítási esemény bejelentésének elmaradása esetén a biztosítási szolgáltatás elévülése a biztosítási esemény bekövetkezésekor kezdődik meg. A biztosítási szerződés felhívja a felperes figyelmét a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében megállapított 5 évnél rövidebb, 1 éves elévülési időre, nem tartalmaz azonban figyelemfelhívó tájékoztatást arra vonatkozóan, hogy az 1 éves elévülési idő a biztosítási esemény bejelentésének elmaradása esetén a Ptk. 6:22. § (2) bekezdésében meghatározott időponttól eltérő időpontban, már a biztosítási szolgáltatás esedékessé válása előtt elkezdődik. Az ÁFF XII.1.2. pontjába foglalt, a felperes által sérelmezett feltétel eltért a peres felek között korábban hatályos biztosítási feltételektől is, a 2012-ben hatályos ÁFF ugyanis az elévülés kezdő időpontja tekintetében ilyen rendelkezést nem tartalmazott.

[24] A felperes az ÁFF XII.2.10. pontjában kifejezetten csak az elévülési idő tekintetében tett a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésétől való eltérésre vonatkozó nyilatkozatot, az azonban nem terjedt ki az elévülés kezdő időpontjának a Ptk. 6:22. § (2) bekezdésétől eltérő meghatározására. Külön figyelemfelhívó tájékoztatás nélkül az ÁFF XII.1.2. pontjának első francia bekezdésében foglalt szabálya, amely szerint a biztosítási esemény bejelentésének elmaradása esetén a biztosítási szolgáltatás elévülése a biztosítási esemény bekövetkezésekor

kezdődik meg, a Ptk. 6:78. § (2)-(3) bekezdése alapján nem vált a felek között létrejött felelősségbiztosítási szerződés részévé.

[25] Figyelemmel arra, hogy a felelősségbiztosítási szerződés alapján az alperest terhelő biztosítási szolgáltatás elévülésének kezdő időpontja sem jogszabály, sem a szerződés rendelkezése alapján nem eshet egybe a biztosítási esemény bekövetkezésének időpontjával, a perben nem volt ügydöntő jelentősége annak, hogy a káresemény bekövetkezését vagy a károsult kártérítés iránti igényének felperes részére történő bejelentését kell-e biztosítási eseménynek tekinteni, és ehhez képest a biztosítási esemény mikor következett be.

[26] A perben az alperes hivatkozott a felperes biztosítási szolgáltatás teljesítése iránti követelésének elévülésére, ezért a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte a követelés elévülését alátámasztó tények bizonyítása. Az alperes a perben még csak előadást sem tett arra vonatkozóan, hogy mely időpontban állt a rendelkezésére a kártérítési igény elbírálásához szükséges valamennyi irat, ehhez az időponthoz képest mikor kezdődött meg, illetve mikor telt el az ÁFF VIII.3.2. pontjában meghatározott 30 napos teljesítési határidő, és mikor kezdődött meg a követelés elévülése. Ezeknek a körülményeknek a bizonyítására az alperes nem terjesztett elő bizonyítási indítványt. A bizonyítás elmaradását a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperes terhére kell értékelni, ezért nem állapítható meg a felperes követelésének elévülése, és a követelés elévülése miatt nincs lehetőség a kereset elutasítására.

[27] A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy a Ptk. 6:471. §-ában előírt bejelentési kötelezettség elmulasztásához vagy késedelmes teljesítéséhez a Ptk. 6:453. §-a jogkövetkezményként nem a biztosítási szolgáltatáshoz való jog elvesztését vagy a biztosítási szolgáltatás teljesítése iránti követelés elévülését fűzi, hanem azt, hogy ha a bejelentési kötelezettség elmulasztása miatt a biztosító kötelezettsége szempontjából lényeges körülmény kideríthetatlenné válik, de csak akkor, a biztosító kötelezettsége nem áll be. A Ptk. 6:453. §-ával a jogalkotónak az volt a célja, hogy a bejelentési kötelezettség megszegése esetén az időmúlás ne járjon feltétel nélkül a biztosított jogvesztésével, és ne eredményezze feltétel nélkül a biztosító szabadulását a biztosítási szerződésben vállalt kötelezettsége alól – a biztosító csak akkor szabadulhasson a kötelezettsége alól, ha valamely, a biztosító kötelezettsége szempontjából lényeges körülmény kideríthetatlenné válik. Erre figyelemmel csak a Ptk. 6:453. §-ától való eltérésre a figyelmet külön felhívó tájékoztatás mellett válhat általános szerződési feltételként a biztosítási szerződés részévé olyan kikötés, amely eltérően határozza meg a bejelentési kötelezettség megszegésének jogkövetkezményét.

[28] A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és helyt adott a felperes keresetének.

[29] A fellebbezés eredményeként a felperes teljes egészében pernyertes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az Ítéltábla az alperest kötelezte a felperes – 36.000 forint kereseti és 48.000 forint fellebbezési illetékből, továbbá az ügyvédi megbízás alapján

felszámítottól eltérő, mérsékelt összegű, az elsőfokú eljárásra áfával együtt 311.150 forint, a másodfokú eljárásra 190.500 forint ügyvédi munkadíjból álló – első- és másodfokú perköltségének a megtérítésére. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a mérséklés indokát a perben felmerült jogkérdéshez képest szükséges munka, továbbá a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi tevékenység időigénye képezte.

Budapest, 2022. június 23.

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s.k.

előadó bíró

dr. Istenes Attila

bíró